

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 października 2018 r.,
sprawy **G. G.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 3 kwietnia 2017 r.,
sygn. akt III K [...],

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 529 k.p.k.
a contrario

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasacje bez rozpoznania,**
- 2. zwrócić oskarżycielom prywatnym uiszczone opłaty od kasacji w kwotach po 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł,**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI Ka [...] utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K [...], którym G. G. został uniewinniony od zarzucanego mu czynu z art. 212 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku kasacje wywiódł pełnomocnik oskarżycieli prywatnych – M. F. i J. R.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zaistniała w niniejszej sprawie sytuacja procesowa uczyniła niedopuszczalnym wniesienie i rozpoznanie przyjętych i przedstawionych Sądowi Najwyższemu kasacji, co musiało skutkować pozostawieniem ich bez rozpoznania

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 529 k.p.k. wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na korzyść oskarżonego nie stoi na przeszkodzie wykonanie kary, zatarcie skazania ani też okoliczność wyłączająca ściganie lub uzasadniająca zawieszenie postępowania. *A contrario* niedopuszczalnym jest wniesienie i rozpoznanie kasacji na niekorzyść oskarżonego, jeżeli zachodzi okoliczność wyłączająca ściganie. Zaistnienie takiej okoliczności przed wniesieniem kasacji powoduje konieczność pozostawienia bez rozpoznania niezasadnie przyjętego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, zaś jej wystąpienie już po wniesieniu kasacji musi skutkować umorzeniem postępowania kasacyjnego.

Z uwagi na przedawnienie karalności czynu zarzucanego G. G. sytuacja taka ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Przypomnieć zatem trzeba, że w myśl przepisów regulujących kwestię przedawnienia, karalności przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia (art. 101 § 2 k.k.). Wszczęcie w tym okresie postępowania powoduje przedłużenie okresu karalności o 5 lat (art. 102 k.k.). Inaczej mówiąc, przedawnienie karalności przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego następuje co do zasady najpóźniej z upływem 6 lat od czasu gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy, a gdy pokrzywdzony uzyskał tę informację po upływie roku lub 2 lat od popełnienia przestępstwa maksymalny okres przedawnienia wydłuża się odpowiednio do 7 lub 8 lat od daty popełnienia czynu, ale nie dłużej niż do 6 lat od czasu gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2008 r., VKK 5/08, OSNKW 2008, z. 8 poz. 64).

Patrząc z tej perspektywy na czyn zarzucany G. G. - niezależnie od oceny prawnej jego zachowania – stwierdzić trzeba, że w chwili obecnej karalność przestępstwa ujętego we wniesionym przez oskarżycieli prywatnych akcie

oskarżenia, które miało zostać popełnione w kwietniu i maju 2012 r., ustała. Oczywistym jest, że oskarżyciele prywatni musieli się dowiedzieć o osobie, którą oskarżyli o popełnienie przestępstwa przed wniesieniem aktu oskarżenia – co nastąpiło w dniu 2 lipca 2012 r. (akt oskarżenia opieczetowano błędnie prezentatą – 2 czerwca 2012 r.). Analiza akt sprawy dowodzi, że wiedzę tę uzyskali wcześniej – co najmniej w dniu 31 maja 2012 r. W tym dniu bowiem udzielili pełnomocnictw adwokatowi do prowadzenia przeciwko G.G. sprawy o zniesławienia (M. F. – k. 7, J. R. – k. 8). Datę tę należy zatem uznać za miarodajny wyznacznik ustalenia czasu powzięcia przez oskarżycieli prywatnych informacji określonej w art. 101 § 2 k.k. Oznacza to, że do przedawnienia karalności czynu zarzucanego oskarżonemu doszło w dniu 31 maja 2018 r.

Wobec tego, że fakt ten, stanowiący określoną w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. okoliczność włączająca ściganie zaistniał jeszcze przed wniesieniem w dniu 22 czerwca 2018 r. kasacji, koniecznym stało się pozostawienie przyjętej kasacji bez rozpoznania. Ze względu na to, że kasacja dotyczyła rozstrzygnięcia uniewinniającego oskarżonego – dla niego najkorzystniejszego, nie jest możliwym rozpoznanie kasacji przy odwróceniu jej kierunku (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1992 r., I KZP 40/91, OSNKW 1992, z. 5-6, poz. 31, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2013 r., III K.K. 44/13, Lex nr 1403981).

Z tych zatem względów postanowiono jak na wstępie. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 632a § 1 k.p.k., uznając, że z uwagi na zaistnienie przesłanki skutkującej niedopuszczalnością przyjęcia kasacji, niezasadnym byłoby obciążanie oskarżycieli prywatnych opłatą od kasacji i wydatkami postępowania kasacyjnego.